

ZIELENMENNERS

TERRENCE LAUERHOHN

LEESEXEMPLAAR

TERRENCE LAUERHOHN

ZIELENMENNERS

Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerste druk 2018
Copyright © Terrence Lauerhohn

Omslag Terrence Lauerhohn | Probeeld Ton de Koning | Ambilicious Studio
Binnenwerk Ambilicious Studio
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious
Copyright © 2017 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-92551-38-2 | NUR 334 - 330
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ZIELENMENNERS

Voorwoord

Zielenmenners is mijn vierde boek alweer. De eerste versie schreef ik in 2012, met toen nog Hellegebroed als titel. Zielenmenners is echter een titel die beter naar de aard van het verhaal verwijst. Vorig jaar haalde ik het manuscript van mijn digitale plank en herschreef ik het, omdat ik het echt die moeite waard vond. Ik ben daarom erg blij dat ik daar in 2018, na vijf maanden hard zwoegen, in geslaagd ben. Ik hoop natuurlijk dat de lezers van Zielenmenners het met me eens zullen zijn.

1

Ongeduld beheerste zijn emoties. Prettig ongeduld. Deze avond ving al veelbelovend aan: een smogvrije herfstlucht, onbewolkte hemel boven Manhattan, rossige pracht aan de horizon, bloed van witten in het vooruitschiet.

Het kind noch haar moeder deelde zijn haast. Zij wilden dat hij vertrok, hen in leven liet. Ijdele hoop, wat ze beiden beseften. Ze wisten wie hen gevangenield, dat ze oorlogsslachtoffers werden.

Het meisje ondernam een poging om door de lap voor haar mond te schreeuwen. Tranen drupten uit haar ooghoeken. Ze vocht zwak met de touwen die haar gebonden hielden. In haar zetelde de kennis onvolkomen. Oud genoeg om te weten wie ze was, wat zij was, te jong om te weten waarom haar afkomst de reden was dat ze moest sterven.

Haar moeder vestigde haar blikken star op haar dochter. Blikken waarin wanhoop de hoop traag overwoekerde. Ze duwde met haar tong tegen de doek die haar monddood hield, rukte aan haar boeien. Alleen de leunstoel waarin ze zat kraakte onder de last van haar worstelen.

Hun begrip was onbelangrijk, zijn wil was onbelangrijk. De meester had hem bevolen hen te doden. Wat de meester opdroeg, voerde hij uit. Het was fijn zijn bevelen te gehoorzamen. Hij kreeg vaak plezierige opdrachten, zoals deze. Het plezier zorgde ervoor dat de altijd opkomende misselijkheid in de

nabijheid van witten verdraagzaam was. Het blauwe licht van hun aura's, zelfs de felle van het kind, deerde hem weinig. Hun binnengolvende goedheid trotseerde hij iets minder.

Hij had de vrouw bewust in de leunstoel tegenover het kind gekneveld, zodat haar dochter haar lijden als laatste herinnering meekreeg.

Toby stapte op de moeder af en trok de knoop in de knevel iets strakker. Roerloos staarde ze hem aan. Met haar blik bedelde ze om medelijden, om alleen haar te doden.

'Ik zal haar kort laten lijden.' Zijn stem trilde. 'Na u.' Hij keek naar haar dochter, plakte een grijns op zijn gezicht. Het meisje gaf zich over aan apathie, sloeg haar ogen neer. Haar moeder verzette zich hardnekkiger.

Ongeduld. Toby's buik kriebelde ervan, zijn maag protesteerde heftiger tegen de stank van sering en die de witten uitwasemden. De wijzers op zijn polshorloge wezen beide de twaalf aan. Tijd genoeg om te doen wat hij moest doen, tijd genoeg om het ochtendgloren voor te blijven. Maar hij snakte, naar een minder stotende ademhaling, naar rust in zijn woelige, verwachtende maag. Hij had kalmte nodig om de komende extase volledig door te laten dringen.

Langzaam omklemde hij het scalpel van de bijzettafel naast haar, liet het blad ervan treiterend schitteren in het licht van de lamp aan het plafond en drukte het scherp tegen de keel van de vrouw. Haar aders daar klopten, verlokten.

Met zijn vrije hand kneep hij haar strottenhoofd dicht, hij verstevigde de grip van zijn andere hand op het scalpel, hij drukte. De punt verdween een flink stuk in het vlees. Het vloeiende bloed bracht kalmte in zijn geest. De lucht die hij gedurende de moord onbewust had ingehouden ontsnapte met een diepe zucht. Op zijn pols veranderde de moedervlek zinderend van vorm. Hij voelde de warmte. De meester toonde zijn tevredenheid.

Toby duwde het lemmet tot aan het heft in de keel van zijn slachtoffer, sneed van links naar rechts. Achter hem verviel haar dochter in een weggemoffelde huilbui. Hij gunde zichzelf wat seconden om van het stuiptrekkende overschot te genieten voordat hij zich omdraaide en door de huiskamer struinde.

Hij hurkte voor het kind, veegde de tranen van de wangen.

‘Huilen is zinloos, kleine,’ fluisterde hij en slikte, om de seringestank weg te werken.

Vanzelfsprekend volgde het meisje zijn advies op. Ze was een gevangen dier. Instinctief voelde ze aan wat ze het beste kon doen in deze omstandigheid. Apathie verkortte haar geestelijke lijden, en behoorlijk wat van het lichamelijke.

‘Goed zo.’ Terwijl zijn ene hand naar haar kraag ging en deze opzij schoof, streek hij met zijn andere een lok haar uit haar gezicht. Hij gunde haar zijn vriendelijkste glimlach. ‘Jouw lieve uiterlijk, ik kijk door de camouflage. Ongedierte. Jij en je ouders.’ Verder maakte hij geen woorden vuil aan het witte uitschot. De scherpe rand van het scalpel zorgde voor een snel heengaan.

Toby gooide het operatiemes op de grond. De keukenkraan lonkte nu hij klaar was.

Hij haastte zich ernaartoe om de zoetgeurende, ziekmakende viezigheid van het kind en haar ouders van zijn handen te wassen. In zijn haast gleed hij bijna uit op de natte vloer. Pissig om zijn eigen gestuntel reageerde hij zich af op de dode aan zijn voeten en trapte tegen het kapotgeslagen hoofd van de man des huizes.

Kokhalzend draaide hij de kraan open. Voordat hij zijn handen er helemaal onder stopte wierp hij de besmeurde latex handschoenen in de afvalvermaler en vermaalde ze. Het water stroomde over zijn vingers, spoelde lichtrood de afvoer in. Kalmerende kolken.

Op de straat voor het huis zwol het geluid van een automotor aan. Door de gordijnen flitste een blauw en hel schijnsel. Hij knipte het licht in de huiskamer uit en hoopte dat de smerissen door zouden rijden.

Iemand belde aan. ‘Politie! Is alles in orde?’ Een man met een luide stem. Hij of een collega belichtte de gevel, waarna de straal gericht door het venster aan de voorkant van dit koloniale huis naar binnen scheen.

De vraagsteller herhaalde zijn vraag, met het dringende verzoek om de voordeur open te doen.

Toby rukte de kleren van zijn lijf en liet ze vallen, zijn schoenen schopte hij uit. Een mysterie voor de smerissen, dat hem geenszins in gevaar bracht.

Rap stapte hij naar het raam aan de voorkant en positioneerde zich op een plek tegen de muur, naast een dichtgeschoven gordijn. Hij liet zijn armen slap naast zijn lichaam hangen, ontspande alle spieren die hij bewust kon ontspannen, zocht naar de benodigde wilskracht, liet de essentie van de meester toe.

Een kracht kwam uit zijn tenen, steeg omhoog, tot aan zijn kruin, tintelend. Angst voor ontdekking, onterecht na het ontwaken van de macht, verschoof tijdelijk naar woede voor het misbaksel dat 's nachts in Central Park huishield, bloederiger dan hij witten vermoordde, en waarschijnlijk verantwoordelijk voor de talloze politiepatrouilles van de afgelopen tijd.

Een laatste waarschuwing, streng geuit.

Een geluidloze minuut later sloeg de deur na een harde klap open. Rennende voeten in de statige hal.

De deur naar de huiskamer werd opengegooid. Het licht ging aan. Eén agent slaakte een ijzelijke kreet.

De ander deinsde een stap terug. Zijn mond viel sprakeloos open. Met een bevende hand trok deze man vervolgens zijn portofoon van de clip aan zijn rechterschouder en schakelde het apparaat aan.

'Cindy, Leary hier.' Zijn stem klonk gebroken. 'We bevinden ons vlakbij Central Park. Het zou kunnen dat hij weer heeft toegeslagen. Ik moet rechercheur Maryot spreken. Onmiddellijk!'

De diender was te gechoqueerd om de misdaad met een code te melden, wat Toby's trots aanstuurde.

De agent wachtte een halve minuut. Een zucht volgde. Hij hing de portofoon terug aan zijn schouder. Vervolgens liep hij naar het raam. Toby onderscheidde rimpels in het gezicht, rimpels dankzij moeheid, rimpels vanwege de aard van het vak van de man.

De agent passeerde, Toby rilde. Wervelende lucht verkoelde zijn blote huid. Beide agenten stonden de paar tellen dat hij beefde gelukkig met hun ruggen naar hem toe.

De dichtstbijzijnde onderzocht een raam dat open kon, waarbij hij er op lette niets aan te raken.

'Op slot,' zei hij na zijn onderzoek van de dievenklauw.

Zijn collega wees naar de rommelige hoop kleding. 'Wat denk je daarvan, Steve?'

'De kleren van de dader?' Steve glimlachte flauw. 'Als dat zo

is, dan hebben de nerds van het lab een makkie. Deze gast is klaarblijkelijk het spoor bijster.'

'Zou de schoft werkelijk buiten ergens naakt rondwandelen?'

Steve haalde zijn schouders op.

Zijn collega stelde voor de woning te controleren. Hij voegde de daad bij het woord zonder op Steves antwoord te wachten.

Steve observeerde met een verbeten gezicht het lijk van het kind, greep opnieuw naar zijn portofoon. Hij bedacht zich echter en haalde een mobiele telefoon uit zijn jaszak.

Het verstrooide licht van koplampen, straatlantaarns en ontelbare reclameborden legde een stralende koepel over het centrum van Manhattan. Licht gaf hoop, een gevoel van veiligheid. Deze stad was daarentegen hopeloos. Het was een harde metropool, allesbehalve stralend van karakter.

Suzan gaapte, half gehyponotiseerd door het constante passeren van de lantaarnpalen. Ze zette de radio iets harder. Een enthousiast klinkende mannenstem meldde de tijd en kondigde daarna een net zo opgewekt nummer aan. Suzan selecteerde andere stations, tot ze een rustiger deuntje hoorde. Tien over twaalf. Ze vervloekte het late tijdstip en de lange nachtdienst.

In een stuk hemel aan haar rechterkant verloor het kunstlicht aan kracht. Daar bedekte de duisternis Central Park, daar was de nacht zichzelf.

Ook het park vervloekte ze de afgelopen dagen. Ze moest er te vaak heen om haar werk te doen. Nog steeds, ongeacht de vaak frustrerende uitoefening van haar vak, was ze van mening dat ze de criminaliteit in de stad iets inperkte. Het gevoel dat ze van nut was sleet de laatste tijd echter sneller dan de decepties aanrichtten. Hij, of het, haar reden om het park als agent te bezoeken, ging zo ongenadig tekeer dat de moorden het idee nutteloos te zijn, bekrachtigden.

Haar mobiel verstoorde het mijmeren, tegelijkertijd met een sukkel die geen voorrang gaf. Toen de man zijn middelvinger naar haar opstak schold Suzan hardop. Een zwak spiertje verkrampte, trok aan haar onderlip. In een opswelling kneep ze in het stuur. Heel even overwoog ze de auto aan te houden en luid foeterend haar penning onder de neus van de bestuurder te steken, zodat hij

flink zou schrikken. Ze reed door. Een aanhouding was verkwiste tijd en moeite. De gast zou haar vloekkanonnade geschrokken kijkend aanhoren, een lullige verontschuldiging stamelen en dan later, wanneer ze hem liet doorrijden, meteen in zijn oude gedrag vervallen.

Inmiddels was het melodietje van haar telefoon ermee opgehouden. Het ouderwetse apparaat gaf een nummer aan dat haar weinige zin in de nachtdienst tot een absoluut minimum liet dalen. 'Klotestad,' mompelde ze en reed de parkeergarage onder het politiebureau in.

Haar partner opende zojuist het portier van zijn wagen. Suzan parkeerde naast hem en stapte uit. 'Morgen, Bill. Het ziet er naar uit dat we meteen aan de slag kunnen.'

'Goedemorgen, Suzie. Hoe bedoel je?' Hij glimlachte. Ze zag hem zelden zonder. Dag én nachtdiensten.

'Ik werd zojuist gebeld.' Ze was amper uitgesproken of het melodietje van haar mobiel speelde een tweede keer, irritant tegen de betonnen muren weerkaatsend.

'Ik wilde dat we eens tijd kregen voor een bakje koffie voordat we weer in de shit geflikkerd worden, Bill.'

Bills glimlach verbreedde.

Suzan haalde het ding tevoorschijn.

'Met wie spreek ik?'

'Spreek ik met rechercheur Maryot?' Een naar zenuwen rui-kende mannenstem.

'Ja, met Maryot.'

✽✽

Toby bespiedde met starre ogen. Ditmaal kreeg Steve wel iemand aan de lijn.

'Spreek ik met rechercheur Maryot?' De diender borg zijn wapen op terwijl hij naar het antwoord luisterde. Hij meldde degene aan de andere kant van de lijn wat hij en zijn collega zojuist hadden aangetroffen. Opnieuw zweeg hij voor een reactie, waarop hij even later reageerde: 'Drie, deze keer. Een van hen is een kind.' Zijn stem haperde. Met vochtige ogen keek hij weg van het kinderlijk.

Zijn superieur vroeg weer enkele tellen om zijn aandacht.

'We zullen doen wat u zegt,' antwoordde Steve. 'We zien u

zometeen.' Hij verbrak de verbinding.

Nadat zijn collega was teruggekeerd en hem meedeelde dat hij niemand had ontdekt, verlieten ze beiden de huiskamer. Steve trok met twee vingers de deur achter zich dicht.

Toby verzuchtte. Heerlijk alleen. Hoewel ademen zijn onzichtbaarheid nooit negatief beïnvloedde, plaagde de vrees voor ontdekking hem nog altijd. Zijn longen waren pijnlijk van het inhouden. Opgelucht zoog hij een diepe teug zuurstof op.

Hij riskeerde een moment van zichtbaarheid en bewoog een beetje, genoeg om de bloedtoevoer naar zijn slapende been weer op gang te brengen. De deur naar een achterkamer stond op een kier. Daarachter bevond zich ook een extra trap naar boven.

Behoedzaam schreed hij naar de halfopenstaande deur en wurmde zich erlangs.

Tijdens de beklimming van de trap zocht het zere been ijverig naar de grenzen van zijn verdraagzaamheid. Gelukkig werkten de antieke treden mee door niet te kraken.

Hij kwam uit in een korte gang. De kilte op deze etage viel zijn blote huid meteen aan. Zijn lijf verdedigde met rillingen. Datzelfde moment werd buiten het geronk van een enkele politiesirene luider. Met ingehouden adem drukte hij de klink van een volgende deur naar beneden. Hij sloop de donkere ruimte erachter binnen. Het licht liet hij uit.

Hij legde een oor tegen de vloer. Gestommel. Maryots team liep in de huiskamer rond.

Het duurde uren tot de laatste geluiden beneden verdwenen waren en hij durfde te bewegen. Het daglicht scheen intussen al fel door een raam de kamer in. Er stonden een tweepersoonsbed, keurig opgemaakt, en drie smalle kasten. Hij trok ze na elkaar open. In de eerste twee trof hij dozen met allerhande overtollige spullen en opgevouwen kinderkleding op schappen aan. In de derde vond hij hangers met broeken, overhemden en truien. Schoenen stonden eronder. Ook van de man, zijn sokken op een plankje daar vlak boven.

Terwijl hij zich aankleedde tuurde hij door een raam naar de straat onder hem. De onvermijdelijke geel en zwart gearceerde

linten hingen al rond de woning. Naast de stoeprand, voor het huis, stond een politieauto met een slaperige agent weggezakt achter het stuur. Een andere leunde buiten tegen de carrosserie. Deze man staarde gebiologeerd naar de zonsopkomst. Verder was de omgeving leeg, en stil.

Op zijn tenen schuifelde hij naar beneden, naar de achterdeur. Een volgend onderzoek stelde hem zwaar tevreden.

Enkele tellen later stond hij buiten en sloop hij in de beschutting van wat struiken naar de tuin ernaast. Een eind verderop stak hij de straat over. Vandaaruit wandelde hij op zijn gemak naar de plek waar hij zijn auto had geparkeerd. De kalmte was slechts uiterlijk vertoon. Innerlijk speelde ongeduld weer op. De meester wachtte op hem in zijn appartement. Hij zou verheugd zijn, met het goede nieuws.

Genoegzaam keek Toby naar het zuivere vocht dat dampend de gaatjes verliet, over zijn vingers stroomde. De kleding en schoenen lagen in de vuilnisbak.

Het hete water viel pijnlijk op zijn schouders en rug. Hij schrobde hardhandig, de stank van de witten weg.

Een half uur daarna vertrouwde hij de reinigende eigenschappen van het water voldoende om zichzelf schoon te noemen. De handdoek waarmee hij zichzelf droogwreef smet hij bij de gestolen kleding.

Helder van geest en lichaam trok hij een badmantel aan, liep naar zijn woonkamer. Eerbiedig opende hij de doos waarin hij het medium bewaarde. De stank verdroeg hij deze keer probleemloos, kans op besmetting met wit, rot vlees was ditmaal onmogelijk. Deze witte was gezuiverd van zijn kwaad, de geest van de meester zuiverde hem.

Eerbiediger zette hij het medium op een stoel, zijn afschuw stak dankzij het directe contact hardnekkig de kop op. Hij dacht halsstarriger aan de meester, bedwong de afkeer daarmee.

Hij koos voor de stoel tegenover het medium. Liefhebbend, onafgebroken met de meester in gedachten, veegde hij een lok plakkerig haar van het voorhoofd weg, vestigde een strakke blik op de twee donkere poelen van verderf. Poelen waarin echter eveneens het licht van de meester school, waarmee de

gebieder vanuit zijn wereld een vleug van zijn macht over deze wereld en over hem liet schijnen.

‘Ik heb uw raad nodig.’ Toby staarde intenser. ‘Bijna was ik ontdekt, dankzij de oplettendheid van agenten. De psychopaat die Central Park onveilig maakt moordt te opzichtig.’ Hij wachtte. Niks. Hij wachtte langer, respectvol geduldig. Niks.

Toby zuchtte, keek omhoog. Een vochtige plek, donker in het midden en uitlopend naar de kleur van het plafond, ving zijn belangstelling op een ergerlijke manier. Hij wilde hier weg. Deze flat was lang genoeg zijn thuis geweest. Het verlangen naar een nieuwe werd met de dag sterker. Een schone, onbesmette woning. De misselijkmakende stank van de witten plakke aan deze en drong in de kieren van de muren, de stof van de meubels. Het bloed van talloze slachtoffers, zo gul vergoten, onmogelijk weg te schrobben, kleurde op sommige plaatsen de vloer roestbruin.

Hij keerde het medium zijn rug toe. Voor de zoveelste keer dwaalden zijn ogen over omcirkelde advertenties in de krant. Nergens een geschikt adres buiten het centrum, in de stillere wijken. Teleurgesteld en weinig hoopvol besteedde hij nogmaals aandacht aan het hoofd.

‘Hij hakt zijn slachtoffers in stukken, meester.’

De dode ogen bleven star en nietsziend.

‘Mijn werk loopt gevaar door zijn slordigheid. Ik heb uw hulp nodig.’

Heel even leek de half met huid bedekte schedel op en neer te gaan.

‘Meester, hij moet gestopt worden.’

Een beweging op het plafond.

De vlek daar werd scherper van contrast en groeide aan één kant uit tot een scherpe punt. Aan de zijanten verschenen twee langgerekte, rafelige uitlopers. Vrees, opluchting. Beide emoties streden om als eerste een reactie uit te lokken. Vrees ging onvermijdelijk gepaard bij elke aanroeping, het was de adem van de meester, zijn aankondiging, een eerste en laatste waarschuwing. Toby knikte.

‘Krijg ik uw toestemming?’ Hij vroeg het zacht, ingetogen.

De schedel sprak, grauwend, schurend, uiterst traag, op hetere lucht gedragen dan Satan kon uitademen: ‘Hij heeft mijn belangstelling, Toby. Ik wil eerst weten wie zijn slachtoffers zijn. Hoe hij

ze uitzoekt.' Een onmenselijke kreun klonk uit de verschrompelde mond, waarna het hoofd moeizamer vervolgde: 'Er is een rechercheur. Maryot. Bij deze agent vind je antwoorden.' Na de suggestie sloten de verdroogde lippen, om voorgoed gesloten te blijven.

De naam verraste Toby. Hij bedankte de meester en kwam uit zijn stoel. Het medium, resten van een onbeschrijflijke smerigheid, flikkerde hij de afvalbak in.

Op het plafond was de vochtige plek een vochtige plek, niets anders. Dit medium had zijn waarde verloren.

Zoals gewoonlijk wanneer er een taak naar behoren was uitgevoerd tintelde de moedervlek op zijn arm. Tevreden trok hij de spreid op zijn bed weg en sloot de gordijnen. Een sprankje van een plan lag al in zijn gedachten. Een plan dat lef vereiste. Het slagen daarvan zou de waardering van de meester in belangrijke mate laten toenemen, en diens bereidheid om te belonen.

Met de laatste gedachte vooraan in zijn geheugen ging hij liggen en sloeg hij de dekens over zich heen. Hij drukte zijn hoofd in het kussen, gaf zich over aan de vermoeidheid, zorgeloos, vol verwachting.

De grote wijzer van de klok boven de balie sloeg hoorbaar de seconden weg. Na elke verlopen minuut klonk er een iets hardere tik. Het irritante geluid van de wijzer verergerde de geprikkeldheid die de recente slachtpartij veroorzaakte. Suzan keek gefrustreerd op van haar bureau. De deur naar haar kantoor stond halfopen. Prescott stond achter de balie, met zijn rug naar haar toe, bladerend in een map. De hal was verder leeg. Zelfs de bankjes waren vrij.

Suzan liet haar blik een oogwenk op de klok vallen. Kwart over zes. Gewoonlijk bezetten ruziënde hoeren en aan roodomrande wonden pulkende junks alle zittingen rond dit tijdstip. Ze staarde enkele seconden naar de meubelstukken zonder ze echt te bekijken. De lege banken waren een dubieus voordeel van de recente gebeurtenissen. Veruit de meeste hoeren, junks en zwaardere misdadigers hielden zich koest, verstopten zich, uit angst voor een ander dan voor haar en haar collega's. De leegheid en stilte hielpen in dit geval daarom allerminst haar humeur te verbeteren.

Aan niks denken evenmin.

Vertwijfeld boog ze zich terug over de polaroidfoto's van de nieuwe slachtoffers en het dossier van de moordenaar die Central Park onveilig maakte. Ze schoof losse velletjes met aantekeningen naast de afbeeldingen, beroepsmatig en afstandelijk. Bij het aanraken van de foto met het dode kind stelde ze verrast vast dat haar vingers trilden. Het was een aangename ontdekking. Onrecht raakte haar dus nog steeds. Haar gevoelens waren niet bot en murw geworden dankzij de overdosis ellende die ze heel haar carrière te verduren had gekregen.

Ze legde de foto onderaan de stapel, onderzocht de overige. Bloed en fletse blikken op grijze gezichten. Nul getuigen, een overvloed aan sporen. Het waren de enige overeenkomsten tussen de hemelsbreed van elkaar afwijkende zaken. Een bewezen theorie, psychopaten waren over het algemeen trotse monsters, fier op hun eigen modus operandi. Zelden weken ze ervan af.

Naast deze kennis was het overige dat ze van beide gevallen wist opvallend tegengesteld en curieus. Zoals de slachtoffers en hun achtergronden. De doden in Central Park kwamen uit de meest verderfelijke onderlaag van de samenleving. Pooiers, drugs-handelaars, verkrachters, andere moordenaars. Daarentegen had het gezin niks met criminaliteit te maken. Integendeel, de ouders stonden bekend om hun inzet voor de maatschappij. Keurige en voorbeeldige burgers.

Andere opmerkelijke verschillen typeerden de moorden. De moordenaars, verkrachters, uiteengereten, zonder uitzonderingen in stukken gehakt. De voorbeeldige burgers en hun dochter, de man een ingeslagen schedel, het meisje en de moeder slechts opengesneden kelen. En de emoties van de daders tijdens het plegen van hun misdaden. Onmiskerbare ongebreidelde woede en haat bij het monster in Central Park, kraakheldere, emotieloze koelbloedigheid, effectief dodelijk, bij het gezin. Alleen op het dode lichaam van de vader scheen de moordenaar een korte woedeuitbarsting te hebben losgelaten.

Waarom had deze gek zijn kleding achtergelaten? Onbegrijpelijk, met slechts één zekerheid. De slager deed het expres, wat hem even mysterieus maakte als de slager in Central Park en zijn voorliefde voor het verminken van dode harten. Vrijwel

onmogelijk op een bevattelijke manier te profileren. Wat ze het liefst wilde verdrücken, hoewel de tekenen aan de wand zeurden dat ontkennen zinloos was, gevaarlijk zelfs; beide daders gingen door met moorden tot iemand ze stopte of als ze er zelf genoeg van kregen, waar niks op duidde. Ze vloekte zacht, voor de onschuldigen. Het was een verschrikkelijke waarheid voor deze inwoners van Manhattan, twee ijverige, volhardende seriemoordenaars in hun stad.

De klok in de hal leek beschuldigend te tikken. Voorbijgaande tijd, verloren tijd, ongeduldige tijd, voorbijgaande tijd, verloren tijd, ongeduldige tijd, voorbijgaande tijd, verloren ... ze smeedt de deur dicht.

Erachter fluisterden de seconden nijdig verder. Voorbijgaande tijd, verloren tijd, ongeduldige tijd. Suzan zuchtte. Hier, thuis, de tijd vervloog overal. Alle klokken zouden haar op haar verantwoordelijkheid en de tijdnood wijzen.

Gelaten schakelde ze haar computer uit. Hier zijn, thuis zijn. Thuis was voor haar een vreemde plek, bleef een vreemde plek. Hoe vaak Bill haar ook adviseerde dat ze het er wel gezellig moest maken, wilde ze zich er thuis voelen. Ze zag het al cynisch voor zich, prullaria, prutsmeubels, sfeerverlichting, in een huis waar niemand anders dan zij van de gezelligheid kon proeven.

Natuurlijk had Bill gelijk. Op dit kantoor was alles allesbehalve gezellig. Dit kantoor belichaamde het geweld dat zij kil en zakelijk hoorde te bestrijden, wat op haar afgaf. Dat zei ook haar spiegelbeeld tegen haar. Het keek haar onzeker aan, weerspiegeld in het grijs van het computerscherm. Wallen, vermoedheidsrimpels, zorgenrimpels, te veel en te vroeg voor vrouwen van redelijk ver over de dertig.

Ze wendde haar gezicht af, borg de dossiers op en sloot de lades van het bureau. De sleutelbos stopte ze in een zak van haar jas.

Voordat ze deur opende paste ze haar gezichtsuitdrukking aan, zodat Prescott bezorgde vragen achterwege liet.

'Ik ben naar huis, Prescott.' Ze sloot de deur.

Prescott knikte, zonder van een stapel paperassen voor zijn neus op te kijken, zacht mopperend op de papierrommel en zijn pensioengerechtigde ogen. Zijn bril lag naast hem.

'Bel me als er iets gebeurt wat van belang kan zijn voor mijn zaak.'

'Oké, mevrouw,' zei hij.

Suzan sloeg haar das om en knoopte haar jas goed dicht. Bij het opentrekken van de deur naar buiten waaide een snerpende wind haar tegemoet. Enkele meegevoerde herfstbladeren raakten haar gezicht, een jongeman die zojuist naar binnen ging raakte haar schouder.

Blonde lokken hingen slordig over zijn voorhoofd en bedekten gedeeltelijk zijn gezicht.

'Sorry, mevrouw, ik zag u niet. De bladeren.' Een moment sloeg hij zijn ogen naar haar op. Donkere ogen, ze verdrongen de aandacht voor zijn gezicht. Hij had een fluwelen stem waarin een zweem verlegenheid huide.

'Het is niks.' Ze betrapte zich erop dat ze het hem zo zwoel mogelijk vergaf, wat haar verlegenheid aanzwengelde.

Ze liet de deur achter de bezoeker dichtvallen en haalde haar autosleutel tevoorschijn. Ze drukte, aan de overkant van de straat bleipte haar auto. De fikse wind herinnerde haar eraan het voertuig de volgende dag weer in de parkeergarage te parkeren. Snel stak ze over, opende net zo haastig het portier en stapte in.

Ze klikte haar veiligheidsgordel vast. In de auto had de nacht de tijd gekregen om zijn kilte achter te laten. Ze liet de bovenste vier knopen van haar jas gesloten, startte de motor. Langzaam reed ze de straat op. De ringtone van haar mobiel rukte haar uit de aandacht voor het verkeer. Driftig verwierp ze haar voorbeeldfunctie en nam het gesprek aan. Prescott vroeg overbodig of hij met haar sprak.

'Wat is er, Prescott?' Ze remde, parkeerde een paar meter verderop aan de overkant.

'Mevrouw, het spijt me. U vroeg me u te bellen als het van belang is.' Hij zweeg een paar tellen. 'Er zit hier een knul die zegt het monster te kennen.'

'Denk je echt dat hij iets weet? Straks is het weer zo'n idioot met psychische klachten en een tekort aan aandacht. En ik ben moe, Prescott.'

'Deze gast weet van de achtergelaten kleding op de plaats delict van gisteren, mevrouw. Hij wil met u praten.'

Prescott klonk overtuigend. Suzan stapte uit. De wind sloeg verkillend onder haar jas.

Prescott stond haar buiten op te wachten.

‘U botste tegen hem op, mevrouw.’ Hij ging haar voor naar haar kantoor. ‘Het is een rare, al ziet hij er normaal uit.’

Suzan gooide haar jas op de balie. ‘En jij laat hem alleen?’ Ze schudde haar hoofd.

Prescott stamelde wat onverstaanbare woorden. Suzan hief een hand op om de man tot zwijgen te brengen.

‘Doe de deur open.’

Prescott deed wat ze vroeg.

Van waar ze stond, zag ze de blonde haren en de rug van de jongeman. Hij was gaan zitten, bleef voor zich uit kijken.

‘Een goedenavond, mijnheer.’

De kerel weigerde een begroeting of haar aan te kijken.

Afwachtend liep Suzan om de tafel heen.

Hij keek naar het bureaublad, blonde haren iets droger, nog steeds in strengen over de bovenste helft van zijn gezicht.

‘Mag ik me voorstellen?’ Ze reikte hem opzichtig haar rechterhand. ‘Rechercheur Maryot. U wilde me spreken?’

Eindelijk keek hij op.

Opnieuw betoverden zijn bruine ogen, verleidden haar.

De bezoeker bleef koppig zwijgen. Hij had een knap gezicht, hoewel nogal bleek.

Zijn ogen dwaalden naar beneden. Ze bleven te lang bij haar borsten plakken om als onschuldige, vluchtige blik te kunnen beschouwen. Nogmaals verwonderde ze zich over zichzelf; zijn reactie, goedkeuring of minachting, bleek ze belangrijker te vinden dan hem met een bitse opmerking terecht te wijzen. Moeizaam bedwong ze de onverklaarbare behoefte om door deze man aantrekkelijk gevonden te worden en rechtte haar rug, zette haar handen in haar zij. ‘Wie bent u?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik verwachtte een man aan te treffen.’

Het fluweel in zijn stem was veranderd, verruwd. Jute, prik-kende jute.